

Arrest

nr. 285 135 van 21 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANGENECHTEN *loco* advocaat O. TODTS. en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 8 augustus 2021, dient op 9 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker 2 juni 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 4 oktober 2022.

1.3. Op 20 oktober 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 21 oktober 2022 en luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op X 1989 geboren in X, Irak. U bent een moslim van Koerdische origine.

U stelt dat u op de leeftijd van 15 jaar een eerste seksuele ervaring had met een buurjongen. Jullie lagen samen in bed en hij begon u te betasten, waarna jullie seks hadden. U deed in de daaropvolgende jaren beroep op mannen die u betaalde voor hun seksuele diensten. Zo stond er op de hoek van de straat een jongen, R., die de voorbijgangers aansprak. Hij bood zichzelf aan in ruil voor een sigaret. U heeft deze jongen een aantal keer meegenomen naar een afgelegen gebouw waar u vervolgens seksuele gemeenschap met hem had. U voetbalde in een ploeg waar u in 2014 een zekere A. leerde kennen. Jullie reden vaak samen naar de trainingen. U betrapte de jongen een keer op het bekijken van gay-porno. U heeft hem een tijdje later uw interesse kenbaar gemaakt en jullie begonnen een seksuele relatie. Op de dagen dat jullie elkaar ontmoetten, dronken jullie alcohol in de wagen en reden jullie naar een openbaar park, waar jullie in de bosjes seksuele gemeenschap hadden. In dat stuk van het park kwamen meerdere homoseksuelen samen. Op een avond, eind juli 2015, toen u seks had in het park kwam er politie in burger langs. Ze riepen dat u niet mocht bewegen. U rende weg, sprong over een hek en vluchtte naar huis. U pakte uw geld en uw documenten, verliet Erbil en ging naar Zakho. U verbleef er één nacht en reisde vervolgens door naar Turkije. U vernam dat er een arrestatiebevel tegen u uitgevaardigd was. Uw familie heeft u eveneens verstoten. U reisde verder via onder andere Bulgarije en Hongarije en kwam aan in Frankrijk waar u op 5 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U haalde aan bij de Franse asielinstanties dat u problemen had met de Islamitische Staat. U durfde de ware toedracht van uw vlucht niet vertellen omdat de tolk uw vader kende. Uw aanvraag werd geweigerd. U tekende tot vier maal toe bezwaar aan tegen de weigeringsbeslissing. De appreciatie werd niet gewijzigd en u durfde uw asielmotieven niet te wijzigen. U besloot vervolgens in 2021 naar België te reizen waar u op 9 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde dat u bij terugkeer naar Irak vreest om opgesloten te worden door de overheid omdat u homoseksueel bent of om vermoord te worden door uw familie omwille van dezelfde reden. U kan het CGVS hier evenwel niet van overtuigen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in 2015 aankwam in Frankrijk. U diende er een verzoek om internationale bescherming in. De asielmotieven die u aanhaalde in het kader van het verzoek in Frankrijk hadden betrekking op problemen met de Islamitische Staat. Uw asielaanvraag werd geweigerd en u heeft vier keer beroep aangetekend tegen de beslissing van de Franse asielinstanties. U heeft in de zes jaar dat u daar was op geen enkel moment melding gemaakt van uw geaardheid of enige daaraan gelinkte vrees (CGVS p.3, p.4). Moest u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging hebben in Irak omwille van uw geaardheid, kan er aangenomen worden dat u dit wel ingeroepen zou hebben in het kader van uw verzoeken om internationale bescherming in Frankrijk. U werd gevraagd waarom u dit element niet aanhaalde. Uw verklaring hiervoor kan echter niet overtuigen. U stelde dat de tolk een vriend van uw vader was. U durfde daarom niet de echte reden van uw vertrek te vertellen (CGVS p.3). Dit kan geenszins overtuigen. Niet alleen zijn tolken gebonden aan een deontologische code, ook kon u aangeven dat u de man in kwestie kende en om een andere tolk verzoeken. U verklaarde dat u niet wist dat u dat recht had (CGVS p.4). Uw procedure in Frankrijk heeft zes jaar geduurd, er kan dan ook aangenomen worden dat

u tijd genoeg had om zich terdege te informeren inzake uw rechten als verzoeker om internationale bescherming. Bovendien lijkt het maar weinig waarschijnlijk dat u in al die jaren doorheen uw verschillende procedures in eerste en tweede aanleg steeds dezelfde tolk ter beschikking zou hebben gehad.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u verstoten werd door uw familie omwille van uw homoseksualiteit (CGVS p.7). Er was dus nog maar weinig reden om de aanleiding van uw vertrek verborgen te houden. U stelde dat uw vader u gevraagd had om de ware toedracht van uw vertrek tegen niemand te vertellen omdat u anders schande over de familie zou brengen (CGVS p.7). U wilde uw familie niet kwetsen en daarom lichtte u de Franse asielinstanties niet in over uw geaardheid (CGVS p.7). Ook hier kan u niet overtuigen; u was immers volgens uw verklaringen al verstoten en uw familie wilde niets meer met u te maken hebben. Ook dit kan maar zeer matig overtuigen als verklaring waarom u zes jaar lang uw 'echte' asielmotieven zou hebben verborgen gehouden. Moest u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van uw geaardheid kan er van u verwacht worden dat u dit element al sneller zou hebben aangebracht. Het gaat hier immers over uw veiligheid die volgens uw verklaringen in het gedrang zou komen als u terug zou keren naar Irak. Uw excuus dat u uw familie niet wilde kwetsen kan dan ook allerm minst overtuigen. U ging verder en verklaarde dat u in Frankrijk ook in de beroepsprocedure uw verklaringen niet durfde aan te passen. U riskeerde immers om afgewezen te worden in dat geval (CGVS p.4). U had echter al een negatieve beslissing gekregen op basis van uw verklaringen dat u problemen had met IS. U had met andere woorden niets te verliezen. Dat u gedurende zes jaar niet kenbaar maakte aan de Franse asielinstanties dat u homoseksueel was en omwille hiervan problemen ondervond en dreigt te ondervinden in Irak, ondermijnt dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw geaardheid (CGVS p.4).

U besloot vervolgens naar België te komen om hier opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dit keer de ware toedracht van uw vertrek toe te lichten. U stelde dat u zich geïnformeerd had over de rechten die homoseksuelen genieten (CGVS p.4). U begon zich hier twee of drie jaar geleden in te verdiepen via sociale media (CGVS p.4). U bekeek filmpjes op Youtube en op Facebook in verband met homoseksualiteit (CGVS p.5). U heeft echter nooit organisaties opgezocht of geraadpleegd om na te gaan welke rechten homoseksuelen in België of Frankrijk nu precies hebben (CGVS p.5). Veel verder dan aan te halen dat een homoseksueel in België mag trouwen en mag slapen met wie hij wil, kwam u in dit verband niet (CGVS p.5, p.6). De vaststelling dat u zeven jaar gewacht heeft om kenbaar te maken dat u homoseksueel bent en u zich pas enkel jaren geleden over de rechten van homoseksuelen bent beginnen te informeren, via sociale media dan nog, ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid aangaande uw geaardheid.

U verklaarde dat u veroordeeld werd tot vijf jaar en twee maanden gevangenisstraf omdat u betrappt werd in het park toen u homoseksuele daden stelde. Uw verklaringen hieromtrent zijn evenwel zeer vaag en kan u geenszins onderbouwen. Zo verklaarde u tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in 2015 door de rechtbank veroordeeld werd tot een celstraf van vijf jaar en twee maanden. U voegde eraan toe dat de veroordeling een feit is (vragenlijst CGVS). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u in juli 2015 door de rechtbank van Erbil veroordeeld werd. Na de veroordeling werd er een arrestatiebevel verstuurd (CGVS p.11). U werd gevraagd naar het vonnis van de rechtbank. U wijzigde hierop uw verklaringen en stelde dat u nog niet veroordeeld werd en dat er nog geen rechtszaak geweest was. Er was enkel een arrestatiebevel uitgevaardigd, zo stelde u nu (CGVS p.11). Uw verklaringen tussen beide gehoren komen aldus allerm minst overeen, hetgeen de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnt. U had voorts geen documenten bij om uw verklaringen mee te staven. U verklaarde tegen de ambtenaar van de DVZ op 30 mei 2022 dat u ging proberen om documenten te bemachtigen. Op de dag van het persoonlijk onderhoud in oktober 2022 kon u nog steeds geen documenten voorleggen. U verklaarde dat uw neef, die van alles op de hoogte was, een foto van uw arrestatiebevel zou doorsturen. Klaarblijkelijk was dit in de vier maanden voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud nog steeds niet gelukt. U was er echter wel van overtuigd dat u dit document binnen de twee weken zou kunnen binnenbrengen, want u was er zich van bewust dat het belangrijk is om uw verzoek te staven (CGVS p.11, p.12). Daarenboven is het ongeloofwaardig dat uw ouders, die u toch verstoten zouden hebben en niets meer met u te maken wilden hebben, dit document zouden bijhouden en ter beschikking stellen van uw neef zodanig dat hij het kan fotograferen en aan u bezorgen. Dit alles roept ernstige vragen op. Voorts verklaarde u op DVZ dat het uw moeder was die u inlichtte over het arrestatiebevel, terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde dat het uw neef was die u hiervan op de hoogte bracht (CGVS p.12). Ook hier missen uw verklaringen consistentie hetgeen de geloofwaardigheid ervan niet ten goed komt.

Ook volgende vaststellingen roepen vraagtekens op bij uw beweringen aangaande uw geaardheid en de daaraan verbonden vrees voor vervolging. Op uw vijftiende had u seks met uw buurjongen, zo zegt u,

maar dit was enkel omdat er geen meisjes voorhanden waren (CGVS p.16). U zou rond 18- of 19-jarige leeftijd beseft hebben dat u zich enkel seksueel aangetrokken voelde tot jongens (CGVS p.16). U stelt dat u op die leeftijd niet op de hoogte was van het feit dat homoseksualiteit door de Iraakse maatschappij afgekeurd wordt. U had dit pas door toen u 20 jaar was: voor deze leeftijd had u er geen idee van dat seks tussen personen van hetzelfde geslacht niet aanvaard werd, zo liet u optekenen (CGVS p.16, p.17). Hoewel het in uw ogen allerminst problematisch was, sprak u er toch met niemand over. U wijzigde vervolgens uw verklaringen en liet optekenen dat er niet over homoseksuele relaties gesproken mocht worden (CGVS p.17). Hoewel u een leven tegemoet ging waarbij u in de zijlijn van de maatschappij zou moeten leven, had u hier geen problemen mee. U ervaaarde geen negatieve gevoelens en het enige dat u dwars zat, was dat u niet in vrijheid uw seksuele voorkeur kon beleven (CGVS p.17). U vond er niets bijzonders aan dat u homoseksueel was; u voelde zichzelf normaal, het was de maatschappij die u als anders beschouwde (CGVS p.16-18). Het is evenwel van algemene bekendheid dat homoseksualiteit in Irak niet wordt aanvaard. U stond dus een leven te wachten dat deels gekenmerkt zou worden door afwijzingen en problemen. Dat u dit zonder meer aanvaardde, zonder dat dit enige denkprocessen in gang zou hebben gezet, is niet geloofwaardig. U verklaarde dat u als moslim geboren bent, maar dat u niet praktiseerde, en verder wist niemand van uw familie dat u homoseksueel was (CGVS p.18). Dit verandert niets aan de redenering dat een puberjongen die beseft dat hij homoseksueel is en dus beseft dat hij afgewezen gaat worden door zijn familie en door de Iraakse maatschappij als geheel, zich hier toch enige vragen bij zou stellen of zich bepaalde bedenkingen zou maken. Dat dit in uw geval allerminst aanwezig was en u hier op geen enkele manier van kan getuigen, ondermijnt dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw geaardheid. U was simpelweg tevreden met wat u wilde doen, zo verklaarde u (CGVS p.18).

Voorts kunnen er een aantal vraagtekens geplaatst worden bij uw eerste seksuele ervaring met uw buurjongen toen u 15 jaar was. U lag klaarblijkelijk met de jongen onder een deken. Zonder dat jullie ooit over seks gepraat hadden, begon de jongen u te betasten. Ook dit is niet overtuigend. Gezien het taboe dat er rond seks in het algemeen hangt en rond homoseksualiteit in het bijzonder, kan er aangenomen worden dat de jongen eerst eens peilde naar uw interesse en eventuele wederzijdse aantrekking om zich op die manier geen problemen op de hals te halen (CGVS p.18). Ook dit roept vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid.

Voorts verklaarde u dat u in de jaren erna seksuele gemeenschap had met een jongen die op de hoek van de straat zijn lichaam aanbood voor een sigaret. Ook dit is niet ernstig in de Iraakse context. De jongen was klaarblijkelijk gekend in de omgeving (CGVS p.19-20). Zonder dat die jongen wist dat u homoseksueel was, sprak hij u aan om met hem seksuele gemeenschap te hebben (CGVS p.19). U werd geconfronteerd met de bedenking dat het toch zeer onwaarschijnlijk is dat er mannelijke straatprostitutie voorkomt in een land waar homoseksualiteit met celstraffen en moord bestraft wordt (CGVS p.20, p.21). U verklaarde dat het wel degelijk voorkwam, meer had u er niet over te zeggen. Dat mannen zich op de manier die u beschrijft prostitueren in het Iraakse straatbeeld is zeer weinig geloofwaardig.

Toen u 23 jaar oud was had u volgens uw verklaringen uw eerste wat langere relatie met een man. U verklaarde dat u een seksuele relatie had met de man: een liefdesrelatie tussen mannen bestaat niet, zo liet u optekenen. U stelde dat u wel gevoelens voor hem had, maar u slaagde er niet in om deze te definiëren (CGVS p.21). Veel verder dan te stellen dat de jongen een nette jongen was, kwam u bovendien niet. U vulde aan dat hij ook knap en goed was. U vond hem eigenlijk vooral knap, en aangezien u slechts vier maanden een seksuele relatie had met hem had u er geen gevoelens voor ontwikkeld (CGVS p.21). Dat u na vier maanden relatie met de jongen niet meer kon zeggen dan dat hij knap was, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u een relatie met de man had.

Voorts kan de aanleiding van uw vertrek evenmin overtuigen. U verklaarde dat u betrappt werd door de politie toen u seksuele gemeenschap had in een park (CGVS p.13). U was ongeveer vier of vijf maanden ervoor te weten gekomen dat het park een plek was waar homoseksuele mannen elkaar ontmoeten. U ging elke week naar deze plaats (CGVS p.14). Zoals reeds aangestipt wordt homoseksualiteit niet aanvaard en zelfs bestraft in de Iraakse maatschappij (CGVS p.13). De voorzorgsmaatregelen die u nam om te voorkomen dat u betrappt werd, klemmen sterk met deze zeer risicovolle context. U verklaarde simpelweg dat u voorzichtig was en dat u zich ervan vergewiste dat er niemand in de buurt was (CGVS p.14). U keek of er niemand in de buurt was en dook vervolgens de bosjes in. U bleef gemiddeld vier uur in het park. Het staat als een paal boven water dat simpelweg een keer kijken of er iemand in de buurt is niet kan volstaan om zich gedurende vier uur te behoeden voor nieuwsgierige ogen. Het was immers een openbaar park waar eveneens andere mensen rondwandelden (CGVS p.14). Indien u betrappt zou worden door de politie riskeerde u arrestatie en indien u door een burger betrappt zou worden riskeerde u vernederd

te worden, zo verklaarde u (CGVS p.14). Bovendien is het merkwaardig dat jullie dermate veel risico's namen en in een openbaar park seksuele gemeenschap hadden, terwijl jullie toch over een auto beschikten en op die manier het risico konden beperken. Voorts hadden jullie klaarblijkelijk geen enkel plan bedacht over wat jullie best zouden doen in het geval dat jullie betrappt zouden worden. Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering dat u in het park gemeenschap had met andere homoseksuelen. Aangezien jullie elkaar ontmoetten in een openbaar park, waar de pakkans toch aanzienlijk is, is het niet aannemelijk dat jullie niet besproken zouden hebben wat jullie zouden doen als jullie betrappt werden (CGVS p.15). Dit alles mag erg verbazen. U had verder geen idee wat er nog met uw partner gebeurd is (CGVS p.15). Hoewel u samen met hem betrappt zou zijn, en u zich dus in quasi dezelfde situatie bevond, heeft u niet eens geïnformeerd welk lot hij ondergaan heeft. U had alles gewist uit uw hoofd en u was vertrokken, ze geeft u aan (CGVS p.15, p.16). Uw onwetendheid, en klaarblijkelijke desinteresse, over het lot van uw partner, raken aan de kern van uw relaas en is dan ook niet ernstig.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op [https:// www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html](https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html) of <https://www.refworld.org>), en de **EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022** (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EUAA Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de [provincie X] te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de **COI Focus Irak -Veiligheidssituatie van 24 november 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het **EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf, beschikbaar op of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulaymaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig –, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. Op 10 oktober 2021 werden er verkiezingen voor het Iraakse parlement georganiseerd. Deze verkiezingen zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De KDP kwam als grote winnaar uit de bus en Gorran werd de grootste verliezer. In maart 2021 slaagden de Iraakse en Koerdische regering er na lange onderhandelingen in tot een begrotingsakkoord te komen dat onder meer de verdeling van de olieinkomsten in 2021 bepaalt.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Terreurdaden die kunnen worden toegeschreven aan ISIS vinden nagenoeg niet plaats in de KAR. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. ISIS is wel aanwezig in het veeleer onherbergzame district Makhmour. De organisatie verricht er ontvoeringen, zet de plattelandsbevolking onder druk, vernielt essentiële infrastructuur en landbouwgebied, en voert gerichte aanslagen uit op plaatselijke notabelen. Dit leidde tot een ontruiming van verschillende dorpen in de regio. De Iraqi Security Forces (ISF) voerden in maart 2021 een grondoffensief uit in de regio waarbij zij werden gesteund door de internationale coalitie middels luchtbombardementen. De ISF en de peshmerga hebben hun krachten gebundeld in hun strijd tegen ISIS en opereren sinds mei 2021 vanuit een gemeenschappelijk coördinatiecentrum.

Bases van de Amerikaanse strijdkrachten in de KAR werden in 2020 en 2021 verschillende keren het doelwit van raket- en droneaanvallen die worden toegeschreven aan sjiiitische militieën omwille van de oplopende spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran. Hierbij vallen doorgaans geen slachtoffers. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in de noordelijke grensregio, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. In juli 2015 begon Turkije luchtaanvallen op PKK-doelwitten in Noord-Irak uit te voeren. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-doelwitten in het bergachtig en dunbevolkt noordelijk grensgebied met Turkije. Het gebeurt echter dat hierbij ook naburige Koerdische dorpen getroffen worden. Naast luchtaanvallen vinden er ook Turkse grondoperaties plaats. Het Turkse leger zette eveneens verschillende militaire bases op in Dohuk en Erbil. Omwille van de militaire operaties van het Turkse leger zoeken PKK-militanten hun toevlucht verder zuidwaarts in de KAR. De KRG stelde toegangsbeperkingen in naar, en richtte bijkomende controleposten op in bepaalde regio's om de bewegingsvrijheid van de PKK te beknotten. Hier kan de lokale bevolking eveneens hinder van ondervinden. Veruit de meerderheid van de slachtoffers die vallen bij het conflict tussen het Turkse leger en de PKK zijn PKK-strijders maar er werd ook een beperkt aantal burgerslachtoffers en infrastructurele schade opgetekend. De Turkse grondoffensieven en luchtaanvallen hebben daarnaast geleid tot de ontheemding van een deel van de lokale bevolking.

Sinds een aantal jaar voert Iran, in zijn strijd tegen Iraans-Koerdische rebellen - waaronder de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran) en PJAK (Kurdistan Free Life Party) -, opnieuw sporadisch aanvallen uit op doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Deze aanvallen leidden tot

ontheemding in de getroffen regio's maar uit de beschikbare informatie blijkt dat er zelden burgerslachtoffers bij vallen. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. In september 2021 kondigt de stafchef van het Iraanse leger aan harder te zullen optreden tegen de Iraans-Koerdische oppositiebewegingen die zich in Irak ophouden.

Ook in de KAR flakkerden er, ten slotte, de voorbije jaren herhaaldelijk protesten op over de tekortschietende basisvoorzieningen, de laattijdige uitbetalingen van de lonen van het overheids personeel en de corruptie. Hoewel de protesten doorgaans vreedzaam verlopen, ontstonden er soms rellen en traden de veiligheidsdiensten hardhandig op tegen de betogers. Het aantal burgerslachtoffers was evenwel zeer beperkt. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat meer dan 4.9 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. De KAR herbergt nog steeds het grootste aantal IDP's, meer dan 620 000 personen, waarvan de meerderheid afkomstig is uit de Centraal-Iraakse provincies.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de KAR niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers ook over luchthavens beschikt in Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Naast binnenlandse vluchten vanuit Bagdad zijn er ook commerciële, internationale lijnverbindingen naar deze twee luchthavens in de KAR.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie X in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie X een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Erbil. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat hij geen melding heeft gemaakt van zijn homoseksuele geaardheid in Frankrijk omdat hij door zijn hele asielpcedure in Frankrijk werd bijgestaan door een Koerdische tolk, die een kennis van zijn vader was. Hij preciseert dat het niet duidelijk is of dit de tolk was die officieel door de autoriteiten werd aangewezen, maar dat die tolk aan zijn zijde heeft gestaan om alle documenten en vergaderingen te vertalen.

Dat zijn vader op de hoogte was van zijn homoseksualiteit, betekent volgens hem nog niet dat zijn hele familie in Irak hiervan op de hoogte was.

Hij benadrukt dat het voor hem uiterst delicaat was om over dit onderwerp te praten met een vriend van zijn vader. Daarenboven werd hij na zijn aankomst in Frankrijk door landgenoten aangeraden om een verhaal over Daesh te verzinnen, wat hij ook deed en waardoor het voor hem beschamend was om nadien op zijn leugen terug te komen.

Zijn lange verblijf in Europa zou hem veranderd hebben en geholpen hebben om zich open te stellen en zich uit te spreken over een onderwerp dat taboe was voor een jonge Koerdische man. Hij wijst erop dat hij in België gestart is met een psychologische behandeling en dat die psycholoog hem geholpen heeft om zich hierover uit te spreken. Hij verwijst naar het arrest A.B. en C t/ Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie van 2 december 2014 van het Hof van Justitie van de Europese Unie, waarin geoordeeld werd dat het feit dat een verzoeker tijdens zijn eerste gesprekken niet onmiddellijk naar zijn seksuele geaardheid heeft verwezen, niet kan volstaan om te concluderen dat hij niet geloofwaardig is.

Het kan hem niet verweten worden dat hij zich gedurende zijn zeven jarig verblijf in Europa niet geïnformeerd heeft over rechten van homoseksuelen en over steunende organisaties, nu niet alle homoseksuelen onmiddellijk bereid zijn om hun seksuele geaardheid in de openbaarheid te brengen. Hij legt uit dat het hem tijd kostte om zijn seksuele geaardheid te accepteren en dat zijn psychologische opvolging hierbij heeft geholpen. Hij benadrukt dat hij één à twee keer per maand een homobar in Brussel bezoekt, wat hij ook aangaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud en waarvan hij meent dat dit element niet werd onderzocht bij de analyse van de geloofwaardigheid van zijn geaardheid. Bovendien sprak hij ook over een partner waarmee hij regelmatig seksuele gemeenschap heeft, met name een Algerijnse jongen, die Arabier en Belg is en die hij al 8 maanden kent.

Zijn wisselende verklaringen over de juridische stappen in zijn herkomstland zouden te wijten zijn aan het feit dat hij geen juridische achtergrond heeft en hij zijn situatie niet volledig heeft kunnen begrijpen en verwoorden. Hij wijst erop dat hij alle informatie ook krijgt van zijn familie, namelijk van zijn moeder, die huisvrouw is en ook geen juridische kennis heeft. Hij wijst erop dat de beslissing reeds 15 dagen na het persoonlijk onderhoud genomen werd en dat hij het document had toegezonden naar een vorige raadsman, die blijkbaar niet de tijd had om het document met behulp van een tolk Sorani te lezen en aan het CGVS over te maken alvorens de beslissing werd genomen. Hij voegt het document bij het verzoekschrift en geeft aan nog een beëdigde vertaling te zullen overmaken. Hij legt uit dat hij dit document van zijn moeder heeft verkregen en wijst erop dat hij ook tijdens zijn verhoor verklaard heeft dat hij "*via zijn moeder, via zijn neef,...*" op de hoogte werd gebracht. Hij vervolgt dat hij enkel weet heeft van het bestaan van een aanhoudingsbevel en dat hij veroordeeld kan worden tot een straf van vijf jaar en twee maanden. Hij herhaalt dat hij het verschil tussen een aanhoudingsbevel en een vonnis niet kent. Hij heeft weinig contact met zijn moeder zodat hij niet weet of er nadien nog andere stappen zijn genomen.

Vervolgens wenst hij zijn verklaringen te nuanceren en in de juiste context te plaatsen. Hij legt hierbij uit dat in de traditionele, conservatieve Koerdische samenleving intiem contact met vrouwen het belangrijkste verbod is en dat homoseksualiteit verboden is maar nauwelijks vernoemd wordt. Als jongeman was hij bekend met het verbod op intieme contacten met vrouwen, waardoor hij omringd werd door jongens en was hij zich niet bewust van het verbod op intieme en tedere gebaren tussen jongens. Hij zou pas later vernomen hebben dat er een verbod staat op homoseksualiteit. Hij herhaalt dat hij zich altijd heeft geschaamd over zijn gevoelens, zowel in Irak als in Europa en dat hij daarom niet wist hoe hij deze moest uiten. Hij is zich ervan bewust dat hij zich tijdens het persoonlijk onderhoud niet zo diep heeft kunnen uiten aangaande zijn bewustwording, maar benadrukt dat het voor hem moeilijk is om erover te praten in aanwezigheid van vreemden.

Aangaande zijn eerste seksuele ervaring stelt hij dat die dateert van 17 jaar geleden en hij er slechts een wazige herinnering van heeft. Bovendien laten de motieven van de commissaris-generaal volgens hem geen ruimte voor spontaniteit in het gebaar van intimiteit tussen twee jongens. Verder merkt hij op dat zijn verklaringen verdraaid werden en dat hij een jongeman, R., aansprak omdat die ervoor bekend stond dat hij seks accepteerde in ruil voor een sigaret. Dat mannelijke prostitutie niet zou bestaan in Iraaks

Koerdistan is volgens hem naïef. Dat homoseksualiteit een taboe is, betekent nog niet dat het niet gebeurt en dat er geen nood is aan een plek om dit te beleven. Hij legt uit dat hij afsprak aan de achterkant van het park, waar de mensen niet kwamen. Omdat hij niet alleen seks wilde, zou hij niet altijd hebben kunnen afspreken in zijn auto.

Verzoeker vervolgt dat het administratief dossier geen objectieve informatie bevat over de situatie van homoseksuelen in het Iraakse Koerdistan waardoor niet blijkt dat hun situatie aldaar niet in aanmerking zou kunnen komen voor de toekenning van internationale bescherming. Het verslag van EUAA zou het risico van aanhouding en mishandelingen voor LGBT bevestigen en zou spreken van verschillende incidenten, in het bijzonder in Koerdistan.

M.b.t. de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker vast dat er in de beslissing verwezen wordt naar "provincie X", wat erop wijst dat er geen zorgvuldig onderzoek is gebeurd.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift worden volgende stukken gevoegd:

- Psychologisch attest;
- Aanhoudingsbevel.

3.2. Op 6 februari 2023 dient verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij uitlegt dat zijn verzoek gericht aan een tolk Sorani, om een aanhoudingsbevel te vertalen, onbeantwoord is gebleven en hij melding maakt van een nieuwe partner, J.B. De volgende nieuwe stukken worden gevoegd:

- mails d.d. 23 november 2022 en 2 februari 2023 van verzoekers raadsman aan tolk Sorani;
- identiteitskaart partner verzoeker en getuigenis partner verzoeker d.d. 6 februari 2023.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden

gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het asielrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Irak opgesloten te worden door de overheid. Hij vreest daarenboven vermoord te worden door zijn familie omdat hij homoseksueel is.

In de bestreden beslissing hecht de commissaris-generaal geen geloof aan verzoekers homoseksuele geaardheid en evenmin aan de problemen die hij hierdoor zou hebben gekend. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) Verzoeker dient op 5 oktober 2015 een beschermingsverzoek in bij de Franse autoriteiten en maakt er geen melding van zijn homoseksualiteit en de hierdoor ontstane problemen. Hij vermeldt enkel zijn problemen met de Islamitische Staat. Zijn uitleg, dat hij steeds werd bijgestaan door een tolk die een kennis was van zijn vader en hij daarom de echte reden van zijn vertrek niet durfde mee te delen, ondanks het feit dat zijn procedure in Frankrijk maar liefst 6 jaar heeft geduurd en zijn familie al op de hoogte was van zijn geaardheid, overtuigt niet;
- ii) Verzoekers verklaringen omtrent het arrestatiebevel en het feit of hij al dan niet werd veroordeeld, zijn niet consistent, wat de geloofwaardigheid ervan niet ten goede komt;
- iii) Verzoekers verklaringen over zijn seksuele activiteiten en partners zijn ongeloofwaardig;
- iv) De aanleiding van verzoekers vertrek kan evenmin overtuigen waar hij verklaarde dat hij betrap werd door de politie toen hij seksuele gemeenschap had in het park.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

4.3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat een aangevoerde homoseksuele geaardheid aannemelijk wordt geacht wanneer een verzoeker om internationale bescherming blijk geeft van een emotionele, affectieve en seksuele aantrekking tot en voorkeur voor personen van hetzelfde geslacht (UNHCR, *Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Genève, 2012, nr. 8).

De Raad ontkent geenszins dat het niet evident is om een homoseksuele geaardheid te bewijzen. Een verzoeker om internationale bescherming kan zelden overtuigend bewijs leveren van zijn seksuele gerichtheid. Het betrekken van bepaalde vormen van bewijsmateriaal, zoals bijvoorbeeld rapporten van medisch onderzoek naar een gestelde seksuele gerichtheid en expliciet beeldmateriaal, is ook in strijd

met grondrechten en de menselijke waardigheid. Naar zijn aard leent een seksuele geaardheid als asielmotief zich minder voor bewijsvoering: het gaat immers om wat iemand innerlijk voelt.

Het zijn dan ook voornamelijk de verklaringen die een verzoeker om internationale bescherming over zijn seksuele gerichtheid heeft afgelegd, die het uitgangspunt vormen voor het onderzoek van de feiten en omstandigheden zoals bedoeld in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, te meer wanneer de verzoeker geen bewijskrachtige elementen kan verschaffen aangaande zijn gerichtheid en/of wanneer er een gebrek is aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst. Daarbij moeten stereotiepe opvattingen over homoseksuelen worden vermeden.

Bijgevolg kan worden verwacht dat verzoeker doorleefde verklaringen aflegt over zijn ervaringen met betrekking tot zijn homoseksuele geaardheid, eventuele relaties en de eigenheid en beleving van een homoseksuele geaardheid, alsook dat hij bekend is met de situatie van homoseksuelen in zijn land en eventueel ook in België. Wanneer een verzoeker afkomstig is uit een land waar een homoseksuele geaardheid maatschappelijk onaanvaardbaar is of strafbaar is gesteld, mag van hem tevens worden verwacht dat er sprake is van een (denk)proces waarin hij zich onder andere de vraag stelt wat het betekent om anders te zijn dan hetgeen de maatschappij (en de wet) van zijn land van herkomst verwacht/verlangt en op welke wijze hij daaraan invulling wil en kan geven (UNHCR, *Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Genève, 2012, nr. 62-66 en UNHCR, *Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity*, Genève, 2008, nr. 35-36; HvJ 25 januari 2018, C-473/16, pt. 28; HvJ 2 december 2014, gevoegde zaken C-148/13 tot en met C-150/13, pt. 49, 62).

De commissaris-generaal, en bijgevolg de Raad, mag aldus van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als homoseksueel, verwachten dat hij overtuigend is aangaande zijn beleving van en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid. Van een verzoeker om internationale bescherming die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit mag dan ook een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas worden verwacht.

4.3.3. Door de wijze waarop het onderzoek naar en de beoordeling van een gestelde seksuele gerichtheid zijn georganiseerd op het CGVS, werd verzoeker daadwerkelijk de mogelijkheid geboden om met zijn verklaringen zijn beweerde homoseksuele gerichtheid aannemelijk te maken. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt immers dat de protection officer tijdens het persoonlijke onderhoud van 4 oktober 2022 herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ervaringen met en beleving van zijn beweerde homoseksuele geaardheid, rekening houdend met zijn herkomst uit Irak en de context van een homovijandige samenleving aldaar.

In de bestreden beslissing wordt uitgebreid toegelicht waarom er *in casu* geen geloof wordt gehecht aan verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid.

4.3.3.1. Vooreerst wijst de commissaris-generaal terecht op een probleem van algemene geloofwaardigheid nu verzoeker ten aanzien van de Franse asielinstanties zijn homoseksuele geaardheid geheel onvermeld liet en hiervan evenmin melding maakte in de daarop volgende beroepsprocedures die liepen over een periode van 6 jaar.

Zijn uitleg, dat hij bang was en het moeilijk vond om te spreken over zijn seksuele geaardheid omdat hij in Frankrijk altijd werd bijgestaan door dezelfde tolk, die een vriend bleek te zijn van zijn vader, overtuigt niet omwille van volgende redenen.

De Raad acht het samen met de commissaris-generaal ongeloofwaardig dat verzoeker zich gedurende 6 jaren steeds zou hebben laten bijstaan door dezelfde tolk en desgevallend nooit stappen zou hebben ondernomen om een andere tolk te verkrijgen. Bovendien wordt dit argument zowel tijdens het verhoor als in het verzoekschrift ontkracht. Zo antwoordde verzoeker, op de opmerking van de protection officer dat hij toch niet steeds dezelfde tolk kreeg in die zes jaar, "*dat klopt*" (CGVS verhoor, p.) en tracht hij in zijn verzoekschrift te preciseren dat het niet duidelijk is of het de tolk was die officieel door de autoriteiten werd aangewezen. Dat verzoeker aldus tijdens zijn verzoeken om internationale bescherming telkenmale werd bijgestaan door een tolk, die een vriend was van zijn vader, wordt door voorgaande verklaringen op de helling gezet. Alleszins dient erop te worden gewezen dat naast taalvaardigheid een strikte neutraliteit, onafhankelijkheid, betrouwbaarheid en een onberispelijk gedrag de voornaamste criteria vormen waaraan een tolk dient te voldoen en dat ook tolken onderworpen zijn aan een deontologische code (EASO,

Guidance on asylum procedure: operational standards and indicators, september 2019). Bovendien vormt dit argument nog geen verantwoording voor het feit dat verzoeker ook in zijn bezwaarschriften nooit melding heeft gemaakt van zijn homoseksualiteit, wat volgens hem thans de werkelijke reden is waarom hij zijn land is ontvlucht. Dat hij dit dan weer wijt aan het gegeven dat zijn landgenoten hem hadden aangeraden om zijn verhaal niet meer aan te passen en hij zich hierbij wenst te verschuilen achter gedragingen van derden, kan niet worden weerhouden als verantwoording voor de opmerkelijke vaststelling dat hij gedurende 6 jaar de ware oorzaak van zijn vlucht uit zijn herkomstland nooit heeft aangekaart.

Er kunnen nog bijkomende vraagtekens worden geplaatst bij verzoekers uitleg rond de bevriende tolk van zijn vader, nu blijkens zijn verklaringen zijn vader wel degelijk op de hoogte was van zijn geaardheid en hij toen reeds was verstoten door zijn hele familie (CGVS verhoor, p. 7) waardoor de Raad niet kan inzien dat verzoeker niet zou willen praten tegen een tolk enkel omdat hij een kennis zou zijn van zijn vader. In het verzoekschrift stelt verzoeker dan weer plots zonder meer dat het feit dat zijn vader op de hoogte was van zijn homoseksualiteit, nog niet betekent dat zijn hele familie in Irak hiervan op de hoogte was. Hiermee gaat hij lijnrecht in tegen zijn verklaringen afgelegd bij het CGVS, wat de geloofwaardigheid van zijn relaas mede ondermijnt.

Tenslotte wordt de geloofwaardigheid van zijn uitleg nog meer onderuit gehaald nu hij in zijn verzoekschrift laat uitschijnen dat hij omwille van de psychologische opvolging in België in staat was om over zijn geaardheid te praten en zichzelf te accepteren. Vooreerst dient opgemerkt dat het psychologisch attest aangeeft dat verzoeker een eerste sessie volgde op 28 juli 2022, terwijl hij zijn beschermingsverzoek reeds indiende op 9 augustus 2021 en tijdens het invullen van de vragenlijst al in staat was aan te geven dat hij homoseksueel is en daarom gezocht wordt door de politie (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst, punt 5). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS maakte verzoeker geen melding van zijn psychologische opvolging toen hij gevraagd werd naar de reden waarom hij in België wel over zijn homoseksualiteit kan praten, maar verklaarde hij dat hij gedurende zijn 7-jarige verblijf in Europe informatie heeft gekregen over genderrechten en hij ook veel gelezen heeft op sociale media en Facebook (CGVS verhoor, p. 4). Dat hij aldus pas in staat zou zijn hierover te praten dankzij de psychologische begeleiding betreft niet meer dan een ongestaafde blote bewering, die niet ontwaard kan worden uit de notities van het persoonlijk onderhoud noch uit de stukken van het rechtsplegingsdossier. Bovendien is het tegenstrijdig waar hij in zijn verzoekschrift voorhoudt dat hij het altijd heel moeilijk heeft gehad met zijn geaardheid, terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat hij geen negatieve gevoelens had en hij er niets bijzonders aan vond dat hij homoseksueel was (CGVS verhoor, p. 17).

4.3.3.2. De Raad wenst verder te benadrukken dat zelfs hoewel de gevoeligheid rond het thema van seksuele geaardheid een drempel kan vormen om hierover te spreken, dit een verzoeker niet ontslaat van de plicht om waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen in het kader van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land om er zijn status van vluchteling te doen erkennen, is vertrouwen in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt immers inherent verbonden. Indien verzoeker effectief, omwille van zijn herkomst uit Irak en de heersende waarden en normen die hem daar werden opgelegd, zodanige problemen zou hebben om zijn voorgehouden (homoseksuele) gevoelens te uiten, verbaast het ten zeerste dat hij, weerom in het licht van de geldende waarden en normen die hij in Irak meekreeg, hij verstoten werd door zijn familie, maar hen dan wel wilt sparen door tegen een kennis, die hem als tolk zou bijstaan in een verzoek om bescherming te krijgen van de Franse autoriteiten, niets te vertellen over de ware toedracht van zijn vrees.

De Raad verwijst vervolgens naar de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande verzoekers seksuele contacten en verhoudingen met mannen en besluit dat verzoeker zeer weinig aannemelijke verklaringen aflegt over zijn bewustwording. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker, meermaals gevraagd naar zijn bewustwording zich er herhaaldelijk toe beperkte te verwijzen naar zijn seksuele activiteiten (CGVS verhoor, p. 16). De Raad benadrukt dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen seksuele praktijken, seksuele gerichtheid en genderidentiteit (UNHCR, *Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Genève, 2012, pt. 8-11). Aangezien een seksuele praktijk niet noodzakelijk samenvalt met een seksuele gerichtheid, maakt het louter onderhouden van seksuele contacten met mannen op zich nog geen homoseksuele geaardheid aannemelijk. Een seksuele gerichtheid is immers meer dan enkel seksueel gedrag, maar heeft ook betrekking op emoties en affectie (EASO, *Judicial Analysis: Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System*, 2018, p. 179). Gevraagd

naar zijn langere relatie en wat er zo bijzonder was aan die jongen waarvan hij hield en waarbij hij wilde blijven (CGVS verhoor, p. 21), komt verzoeker niet verder dan te stellen dat hij een *“nette jongen”* was. Ook nadat gevraagd werd of er niets meer is dan het uiterlijk, kon verzoeker hieraan niets toevoegen (CGSV verhoor, p. 21) en beperkte hij zich tot het antwoord *“het was in het begin vond ik het uiterlijk mooi en ik bleef niet zo lang met hem dat was vier maanden”*. Aan de bevinding dat verzoeker niet in staat was doorleefde en aannemelijke verklaringen af te leggen over zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid en dat zijn verklaringen over zijn relaties, oppervlakkig bleven, mag een zwaar gewicht worden toegekend. Deze bevinding ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid. Het feit dat hij geen details kan geven over zijn eerste seksuele ervaring omdat die dateert van 17 jaar geleden, doet hieraan geen afbreuk.

Zoals reeds vermeld blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud genoegzaam dat er open vragen werden gesteld die verzoeker toelieten uitgebreide en doorleefde verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn beweerde homoseksuele geaardheid in de context van de Iraakse samenleving. Verzoeker slaagt er niet in de pertinente bevindingen omtrent zijn homoseksuele ervaringen in de bestreden beslissing te weerleggen. Hij kan dan ook bezwaarlijk in zijn verzoekschrift laten gelden dat de commissaris-generaal geen ruimte heeft gelaten voor spontaniteit in het gebaar van intimiteit tussen twee jongens. Het is nog des te opmerkelijker dat verzoeker in zijn verzoekschrift erop wijst dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud heeft gesproken over een partner waarmee hij regelmatig seksuele gemeenschap heeft, met name een Algerijnse jongen, die Arabier en Belg is en die hij al 8 maanden kent, terwijl hij hiernaar gevraagd door de protection officer, niet verder kwam dan aan te geven dat het geen vaste relatie is, dat hij enkel naar zijn huis gaat om te drinken en te slapen en dat hij niet veel weet over hem (CGVS, verhoor, p. 6.). Waar verzoeker middels zijn aanvullende nota een getuigenverklaring voegt van zijn nieuwe partner, met wie hij sedert een maand een relatie zou onderhouden, dient opgemerkt dat dergelijke getuigenverklaring afkomstig van een derde een gesolliciteerd karakter heeft en dat gelet op de relatieve bewijswaarde die aan dit document kan worden toegekend, het niet van die aard is om de voorgaande motieven te ontkrachten.

Door in het verzoekschrift op te werpen dat hij zich ervan bewust is dat hij zich tijdens het persoonlijk onderhoud niet zo diep heeft kunnen uiten aangaande zijn bewustwording, hij benadrukt dat het voor hem moeilijk is om erover te praten in aanwezigheid van vreemden en hij in Brussel één à twee keer per maand een homobar in Brussel bezoekt, werpt hij evenmin een ander licht op voorgaande vaststellingen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn beweerde homoseksuele geaardheid in de context van de Iraakse samenleving.

4.3.3.3. Waar hij zijn verklaringen wenst te nuanceren en in de juiste context wenst te plaatsen en uitlegt dat in de traditionele, conservatieve Koerdische samenleving intiem contact met vrouwen het belangrijkste verbod is en hij pas later in kennis werd gesteld van een verbod op homoseksualiteit omdat hierover niet gepraat wordt, kan hij niet overtuigen. Dergelijke *post-factum* uitleg doet immers op geen enkele wijze afbreuk aan verzoekers uiterst oppervlakkige verklaringen en het *supra* vastgestelde gebrek aan enig bewustwordingsproces. Dat hij dan nog stelt in zijn verzoekschrift dat hij zich altijd heeft geschaamd over zijn gevoelens, zowel in Irak als in Europa en dat hij daarom niet wist hoe hij deze moest uiten, gaat hij in tegen zijn verklaringen afgelegd bij het CGVS, nu hij specifiek gevraagd of hij nog andere gevoelens had *“neen”* antwoordde (CGVS verhoor, p. 18)

4.3.3.4. De commissaris-generaal oordeelde vervolgens op goede gronden dat de aanleiding van verzoekers vertrek uit het herkomstland evenmin kan overtuigen. Door in het verzoekschrift voor te houden dat hij afspraak aan de achterkant van het park, waar geen mensen kwamen, werpt hij geen ander licht op de volgende motieven die integraal worden overgenomen door de Raad: *“Voorts kan de aanleiding van uw vertrek evenmin overtuigen. U verklaarde dat u betrappt werd door de politie toen u seksuele gemeenschap had in een park (CGVS p.13). U was ongeveer vier of vijf maanden ervoor te weten gekomen dat het park een plek was waar homoseksuele mannen elkaar ontmoeten. U ging elke week naar deze plaats (CGVS p.14). Zoals reeds aangestipt wordt homoseksualiteit niet aanvaard en zelfs bestraft in de Iraakse maatschappij (CGVS p.13). De voorzorgsmaatregelen die u nam om te voorkomen dat u betrappt werd, klemmen sterk met deze zeer risicovolle context. U verklaarde simpelweg dat u voorzichtig was en dat u zich ervan vergewiste dat er niemand in de buurt was (CGVS p.14). U keek of er niemand in de buurt was en dook vervolgens de bosjes in. U bleef gemiddeld vier uur in het park. Het staat als een paal boven water dat simpelweg een keer kijken of er iemand in de buurt is niet kan volstaan om zich gedurende vier uur te behoeden voor nieuwsgierige ogen. Het was immers een openbaar park waar eveneens andere mensen rondwandelden (CGVS p.14). Indien u betrappt zou worden door de politie riskeerde u arrestatie en indien u door een burger betrappt zou worden riskeerde u vernederd te worden,*

zo verklaarde u (CGVS p.14). Bovendien is het merkwaardig dat jullie dermate veel risico's namen en in een openbaar park seksuele gemeenschap hadden, terwijl jullie toch over een auto beschikten en op die manier het risico konden beperken. Voorts hadden jullie klaarblijkelijk geen enkel plan bedacht over wat jullie best zouden doen in het geval dat jullie betrappt zouden worden. Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering dat u in het park gemeenschap had met andere homoseksuelen. Aangezien jullie elkaar ontmoetten in een openbaar park, waar de pakkans toch aanzienlijk is, is het niet aannemelijk dat jullie niet besproken zouden hebben wat jullie zouden doen als jullie betrappt werden (CGVS p.15). Dit alles mag erg verbazen. U had verder geen idee wat er nog met uw partner gebeurd is (CGVS p.15). Hoewel u samen met hem betrappt zou zijn, en u zich dus in quasi dezelfde situatie bevond, heeft u niet eens geïnformeerd welk lot hij ondergaan heeft. U had alles gewist uit uw hoofd en u was vertrokken, ze geeft u aan (CGVS p.15, p.16). Uw onwetendheid, en klaarblijkelijke desinteresse, over het lot van uw partner, raken aan de kern van uw relaas en is dan ook niet ernstig.”

4.3.3.5. Dat verzoeker vervolgens wisselende en niet-coherente verklaringen aflegt over zijn veroordeling en zijn arrestatiebevel, komt de geloofwaardigheid van zijn relaas verder niet ten goede. Verzoeker verklaarde immers aanvankelijk dat hij veroordeeld werd in 2015 tot een celstraf van vijf jaar en twee maanden (Vragenlijst DVZ, punt 2; CGVS verhoor, p. 11) en dat na zijn veroordeling een arrestatiebevel werd opgestuurd (CGVS verhoor, p. 10-11). Het is dan ook zeer opmerkelijk dat verzoeker, gevraagd waar het vonnis van de rechtbank zich bevindt, plots zijn verklaringen wijzigt en aangeeft dat er nog geen rechtszaak is geweest en dat er enkel een arrestatiebevel werd uitgevaardigd (CGVS verhoor, p. 11). Waar verzoeker zijn wisselende verklaringen tracht te verantwoorden door zijn beperkte juridische kennis, overtuigt hij de Raad allerminst. Indien verzoeker inderdaad geen weet had van de juridische waarde van het arrestatiebevel dat tegen hem was uitgevaardigd, ziet de Raad niet in waarom hij dan zou verklaren dat hij reeds veroordeeld werd en dit maar liefst tot een gevangenisstraf van 5 jaar en twee maanden. Bovendien is het opmerkelijk dat verzoeker bij de DVZ verklaart dat hij in Turkije werd opgebeld door zijn moeder, met de mededeling dat er voor hem een aanhoudingsbrief werd afgegeven (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst, punt 5), terwijl hij bij het CGVS verklaart dat hij werd opgebeld door zijn neef, die hem vertelde dat zijn moeder had gezegd dat er een arrestatiebevel was uitgevaardigd (CGVS verhoor, p. 12). Dergelijke inconsistente verklaringen, die nochtans betrekking hebben op een zeer belangrijk aspect van zijn vluchtmotief, ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn relaas. Waar hij in het verzoekschrift aangeeft dat hij zich baseert op de informatie die hij verkreeg van zijn moeder, die huisvrouw is en die geen juridische kennis heeft, strijdt dit opnieuw met zijn verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud, waar hij aangaf dat het zijn neef was die hem informeerde over het arrestatiebevel en preciseerde dat hij meestal met zijn neef praatte over zijn problemen (CGVS verhoor, p. 12). Verder houdt verzoekers uitleg, dat hij dit document van zijn moeder heeft verkregen geen steek, nu hij tijdens het persoonlijk onderhoud nog aangaf dat zijn ouders niet met hem willen praten omwille van zijn geaardheid en hij zijn moeder slechts om de vier maanden hoort (CGVS verhoor, p. 7) en dat hij een foto van zijn arrestatiebevel verwacht van zijn neef, die hiervan een foto zal proberen te nemen en van een vriend die zou terugkeren naar Erbil en die zou proberen om zijn moeder te contacteren (CGVS verhoor, p. 10).

M.b.t. het aanhoudingsbevel dat hij voegt bij zijn verzoekschrift merkt de Raad op dat hoewel verzoeker aankondigde hiervan nog een vertaling te zullen bijbrengen, in zijn aanvullende nota van 6 februari 2023 meedeelt dat hij de vertaling ervan niet kan voorleggen. De Raad neemt het desbetreffende stuk niet in overweging op grond van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin wordt bepaald dat stukken die opgesteld zijn in een andere taal dan deze van de rechtspleging vergezeld dienen te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling en dat bij gebreke aan dergelijke vertaling de Raad niet verplicht is deze stukken in overweging te nemen. De redenen waarom de vertaling niet kon worden bekomen zijn, in het licht van voorgaande, geenszins overtuigend, nu de Raad in de mail van verzoekers raadvrouw gericht aan de tolk kan lezen dat het 'niet dringend was' om de vertaling te voorzien en is gelet op artikel 8 van voormeld Procedurereglement hoegenaamd niet relevant.

4.3.4. Door in het verzoekschrift nog in te gaan op het gevaar dat homoseksuelen in het Iraakse Koerdistan lopen, zonder die seksuele oriëntatie in zijn hoofde aannemelijk te maken, maakt hij zijn vrees niet aannemelijk. Door te wijzen op algemene informatie, is hij immers niet in staat de vaststelling, dat verzoeker er niet in slaagt zijn geaardheid aannemelijk te maken en de Raad hiervan te overtuigen, te weerleggen.

4.3.5. Het geheel van zijn onvolledige, oppervlakkige en opvallende verklaringen, zoals uitgebreid weergegeven in de bestreden beslissing, heeft tot gevolg dat verzoeker een homoseksuele geaardheid in

de zin van een fundamenteel kenmerk, dat deel uitmaakt van zijn identiteit, niet aannemelijk maakt, laat staan de problemen die hij door deze beweerde geaardheid zou hebben gekend.

4.3.6. Verzoeker beperkt zich tot het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig of tegenstrijdig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande uiteenzetting toont verzoeker niet aan zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

4.3.7. Gelet op voorgaande oordeelt de Raad dat verzoeker geen concrete zwaarwichtige elementen aanbrengt waaruit geconcludeerd kan worden dat hij in Irak actueel daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag dient te koesteren of er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Gelet op het gegeven dat zijn vluchtrelaas en vluchtmotieven niet geloofwaardig worden geacht, kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd.

4.4.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, CF en DN, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Erbil geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die aanwezig is in of terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in voormelde *EUAA Country Guidance Note* over Irak van juni 2022 (p. 195-198), zoals aangehaald in de bestreden beslissing.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. Verzoeker laat ook na het bewijs te leveren dat hij specifiek zal worden geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Erbil. Er zijn geen elementen die erop wijzen dat er voor verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoeker niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Sorani machtig was. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. FLORIO